

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. H.**
bytem .....
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tříd Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. KUZL-63989/2019,
sp. zn. KUSP-63989/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec. Podle žalobce se městský úřad i žalovaný dopustili několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobce uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 5. 5. 2019 ve večerních hodinách policejní hlídka zastavila a kontrolovala osobní motorové vozidlo Audi Q7, RZ: ..... Řídil jej žalobce. Policie jej zastavila poté, co rychloměrem naměřila, že vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 31 km/h. Při kontrole žalobce navíc neměl předložit doklad o sjednaném pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla - zelenou kartu.
3. Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2019, č. j. DOP/39246/2019/VIT, Městský úřad Otrokovice („městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků. První z nich bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 31 km/h. Žalobce se jej měl dopustit tím, že dne 5. 5. 2019 v 18:41 hodin, na silnici č. I/55 v katastru obce Tlumačov, před benzínovou čerpací stanicí PRIM, ve směru jízdy od obce Záhlinice na obec Tlumačov, při řízení motorového vozidla značky Audi, RZ: ..... , jel rychlostí nejméně 121 km/h v místě, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Tímto jednáním podle městského úřadu porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Z nedbalosti proto spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Městský úřad vycházel z výsledků měření silničním radarovým rychloměrem typu LaserCam4. Radar zaměřil vozidlo žalobce ze vzdálenosti 474,4 metru.
4. Druhý přestupek spočíval v tom, že žalobce při silniční kontrole nepředložil zelenou kartu. Tohoto přestupku se měl dopustit ve stejné době a na stejném místě jako prvně uvedeného přestupku. Porušil tím § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu. A z nedbalosti se tím dopustil přestupku podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona. Za spáchání uvedených přestupků městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 3.500 Kč.
5. Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Namítal, že nepředložení zelené karty městský úřad nijak neprokázal. Zelenou kartu předložil. Poukázal také na to, že není zřejmé, že radar změřil právě jeho vozidlo. Na fotografii jsou dvě vozidla. Místo záměrného kříže je zde šest bodů, z nichž dva se nacházejí na jednom vozidle, jeden na druhém vozidle a tři na silnici. Žalobce namítal, že výřez registrační značky vznikl z jiné fotografie, než která je součástí spisového materiálu. Dále podle něj policie překročila maximální přípustnou vzdálenost měření. Měřila ze vzdálenosti 474,4 metrů, ačkoli schválení rychloměru bylo pouze do vzdálenosti 400 m. Žalobce přitom hranici skutkové podstaty překročil jen velmi těsně.
6. V reakci na odvolací námitky žalovaný do spisového materiálu doplnil certifikát o schválení typu měřidla (doplňek) a návod k obsluze k silničnímu laserovému rychloměru LaserCam 4. Žalobce požádal o nařízení ústního jednání, aby bylo zřejmé, které pasáže návodu k obsluze považuje žalovaný za relevantní. Tomuto návrhu na nařízení ústního jednání žalovaný nevyhověl.
7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. j. KUZL-63989/2019, sp. zn. KUSP-63989/2019/DOP/Ků („rozhodnutí žalovaného“), zrušil rozhodnutí městského úřadu ve výroku o vině žalobce za přestupek spočívající v nepředložení zelené karty a řízení zastavil. Pokutu snížil na 3.000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Spolu se svým rozhodnutím žalobci doručil i usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání.

8. Žalovaný v odůvodnění svého meritorního rozhodnutí přiblížil fungování laserového rychloměru. Žalobce nemá pravdu, že policie překročila maximální vzdálenost měření. Ta je podle certifikátu o schválení typu měřidla 20 až 600 m. Žalovaný také vysvětlil, že na rychloměru lze nastavit podobu záměrného kříže na kameře zepředu. V tomto případě policista zvolil kříž v podobě šesti teček. Ze snímku je zřejmé, že průsečík jejich spojnic dopadá na přední masku vozidla žalobce.
9. Rychloměr umožňuje pořídit až dva snímky. Pro zobrazení registrační značky se pak vybere snímek, na kterém je registrační značka čitelnější. Přístroj automaticky pořizuje snímky, jakmile zaměřené vozidlo překročí předem nastavenou rychlost. Pořizování snímků se uskutečňuje v jednom kroku zacílením na konkrétní vozidlo. Záměnu s jiným vozidlem proto lze vyloučit, ačkoli fotografie registrační značky je evidentně z druhého snímku vozidla. Zpochybňuje-li žalobce provedený důkaz, důkazní břemeno se přenáší na něj.
10. K výši pokuty žalovaný poukázal na to, že ji uložil mírně nad minimální hranici (ta činí 2.500 Kč). V případě žalobce se nevyskytly žádné polehčující okolnosti, které by odůvodňovaly uložení nižší sankce. Ke svému jednání se navíc nedoznal a neprojevil lítost. Přestupek spáchal ve vědomé nedbalosti.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce uplatňuje několik žalobních námitek. Rozhodnutí žalovaného je podle něj nezákonné pro existenci překážky věci rozhodnuté. Obou přestupků se žalobce dopustil v jednočinném souběhu. Proto pokud žalovaný zastavil řízení o jednom z nich, vznikla překážka věci rozhodnuté a o druhém přestupku již nemohl samostatně rozhodnout.
12. Druhá námitka směřuje do odůvodnění výše sankce. Polehčující okolností bylo, že jednání žalobce nemělo žádné následky, nedošlo ke škodě na zdraví ani majetku. Městský úřad navíc konstatoval, že žalobce je v poslední době disciplinovaným řidičem. K tomu ale žalovaný nepřihlédl. Neprávem naopak zohlednil to, že žalobce se k přestupku nepřiznal.
13. Žalobce vyjádřil také pochybnost o tom, zda rychloměr skutečně zaměřil jeho vozidlo. Poukázal na to, že na snímku z měření jsou vidět dvě vozidla. Fotografie zachycuje šest různých záměrných bodů, z nichž dva se nachází na jednom vozidle, třetí na druhém vozidle a zbylé tři na silnici. Žalovaný nesprávně vypočetl rozptyl laserového paprsku. Ten nebyl pouze 48 cm, jak tvrdí, ale až 1,42 metru. Mohlo tedy dojít k záměně vozidel. Tento předpoklad podporuje i to, že na snímku z rychloměru jsou dvě vozidla. Ani u jednoho z nich není čitelná registrační značka. Na výstupu z měření zároveň chybí fotografie detailu měřeného vozidla. Místo něj zobrazuje pouze vozovku. Z ničeho pak neplyne, že zvětšenina registrační značky na pravém dolním snímku souvisí s hlavním snímkem z měření. Neprokazuje tedy, že rychloměr změřil zrovna rychlost vozidla žalobce. Pořízený snímek navíc neodpovídá vzoru v návodu k obsluze. Podle návodu rychloměr pořizuje pouze jeden snímek, což neodpovídá tvrzení žalovaného. Pokud žalovaný argumentuje tím, že rychloměr pořizuje více snímků, měl je všechny provést jako důkaz. Fotografie ve spise podle žalobce neposkytují dostatečný skutkový základ pro uznání jeho viny.
14. V posledním bodu žalobce namítá, že žalovaný neprávem nevyhověl jeho žádosti o nařízení ústního jednání. Žalovaný v reakci na podané odvolání doplnil spisový materiál o

návod k obsluze rychloměru. Ten má však 75 stran a žalobce nemohl vědět, které z nich bude žalovaný považovat za relevantní. Při ústním jednání žalovaný žalobci mohl vysvětlit, které části návodu považuje za relevantní, jak je interpretuje a jaké důkazní závěry z daného důkazního prostředku činí. Právě to je důležité pro zachování práva žalobce na obhajobu a předvídatelnosti rozhodnutí. Žalovaný měl ústní jednání konat. Tím, že jej nekonal, nesprávně interpretoval návod k obsluze a dospěl k nesprávným závěrům. Nekonání ústního jednání žalovaný zdůvodnil tím, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a při tomto úkonu by mu žalovaný objasnil, které pasáže návodu použije pro rozhodnutí. K tomu však seznámení s podklady neslouží. Pokud by žalobce při seznámení s podklady požadoval od žalovaného vysvětlení, ten by jej jistě odbyl a umožnil mu pouze se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim. K prokázání této praxe žalobce navrhuje výslech P. K., který jej zastupoval ve správním řízení. Žalovaný navíc pochybil i tím, že žalobci doručil usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání až společně s napadeným rozhodnutím.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že ve věci existuje překážka *rei iudicatae*. Postup žalovaného v tomto ohledu předvídá § 90 odst. 5 správního řádu, který mu umožňuje zrušit napadené rozhodnutí pouze v části a ve zbytku jej potvrdit. Jinak postupovat nemohl. Navíc v této věci nešlo o jednočinný souběh.
16. Jako polehčující okolnost žalovaný nemohl zohlednit, že jednání žalobce nemělo žádné následky. Jednalo se o ohrožující delikt. Zásadní polehčující okolností bylo, že se rychlost žalobcova vozidla pohybovala na samé hranici s přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proto žalovaný uložil pokutu pouze mírně nad nejnižší sazbou. Rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek. Je proto nutné přihlédnouti k odůvodnění pokuty v rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný připustil, že jeho rozhodnutí obsahuje některé nadbytečné úvahy. To ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
17. Na pochybnosti žalobce ohledně správnosti zaměření jeho vozidla žalovaný reagoval ve svém rozhodnutí. Šest teček viditelných na snímku z rychloměru č. 001529 není šest samostatných záměrných bodů. Jedná se pouze o nastavenou podobu grafického zobrazení jednoho záměrného bodu, který leží v průsečíku spojnic těchto teček. A ten se jasně nachází na přední masce měřeného vozidla. Šířku paprsku snímek uvádí. Žalovaný ji nepočítal. Skutečnost, že na snímku absentuje detail vozidla a místo něj je tam snímek vozovky, nezpochybňuje správnost výsledku měření rychlosti, ani to, že rychloměr zaměřil vozidlo žalobce. Pokud by při měření došlo k chybě, rychloměr by snímek vůbec nepořídil. Zobrazil by chybovou hlášku. Žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že rychloměr ve skutečnosti změřil rychlost vozidla jedoucího za ním.
18. Rozdíl mezi snímkem měření ve spisu a vzorem, na který odkazuje žalobce, způsobuje počítačový program používaný při zpracování výstupů z rychloměru. Vzor ukazuje výstup z programu Pro Log, který se používá v USA. Policie ČR ale používá program Archiv 5.4. Laserový rychloměr při překročení rychlosti vozidla automaticky pořídí digitální obrazovou dokumentaci (buď video, nebo sérii fotek, případně kombinaci těchto možností) s údaji o měření, která se uloží na disk měřiče. Záznam měření obsahuje mimo

jiné zobrazení měřeného vozidla, směr jízdy, naměřenou rychlost, datum a čas měření. Do principu měření policisté nemohou nijak zasáhnout. Mohou pouze dále pracovat s obrazovou dokumentací z měření, např. za účelem pořízení snímku z videozáznamu nebo výběru mezi více snímky. Nemohou je ale upravovat nebo přenášet mezi jednotlivými záznamy měření. Pokud je součástí záznamu fotografie registrační značky vozidla žalobce, pak musela vzniknout během tohoto měření.

19. Nařízení ústního jednání za účelem zjištění skutkového stavu nebylo nutné. Žalovaný vycházel z materiálů obsažených ve správním spisu, který v návaznosti na odvolací námítky doplnil o návod k obsluze rychloměru. Ten pak zaslal zástupci žalobce, který se k němu mohl vyjádřit. Z judikatury plyne, že pokud správní orgán založí listinu do spisu a účastník řízení má možnost se s ní seznámit, lze dokazování provádět i pouhým vložením listiny do spisu. Nařizovat jednání v takovém případě není nutné. Ústní jednání neslouží k tomu, aby správní orgán účastníkovi řízení sděloval, z jakých konkrétních podkladů ve spisu bude vycházet a jaké z nich dovodí důkazy. Tuto úlohu plní odůvodnění rozhodnutí. Proti usnesení o nenařízení ústního jednání se žalobce neodvolal, ač mohl.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
21. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně v jeho složení. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
22. Žaloba *není důvodná*.

a. V daném případě neexistovala překážka věci rozhodnuté

23. Žalobce nemá pravdu, pokud tvrdí, že oba přestupky, za které jej městský úřad uznal vinným, spáchal v jednočinném souběhu. O jednočinný souběh se jedná, pokud pachatel spáchá více přestupků jedním skutkem. Pokud naopak více přestupků spáchá vícero skutky, jde o vícečinný souběh. Pro posouzení toho, zda se jednalo o jednočinný nebo vícečinný souběh, hraje roli popis skutků, jak je ve výroku rozhodnutí vymezil městský úřad.
24. Z rozhodnutí městského úřadu plyne, že první přestupek, za který městský soud žalobce uznal vinným, spočíval v tom, že žalobce při jízdě mimo obce překročil nejvyšší povolenou rychlost. Druhý přestupek měl spočívat v tom, že žalobce při silniční kontrole nepředložil zelenou kartu. Je zřejmé, že se jedná o dva různé skutky. Každý z nich spočívá v jiném jednání (resp. nejednání) a žalobce se jich dopustil v různém časovém okamžiku. Zatímco překročení nejvyšší povolené rychlosti je komisivním jednáním, kterého se žalobce dopustil předtím, než jej zastavila policejní hlídka, nepředložení zelené karty je omisivním jednáním, kterého se žalobce měl dopustit během policejní kontroly. Byť tedy ke spáchání obou přestupků mohlo dojít přibližně na stejném místě a přibližně ve stejnou dobu, to samo o sobě neznamená, že se jednalo o jednočinný souběh.

25. Porovnáním obou jednání je zřejmé, že se jedná o dva odlišné skutky, tedy o vícečinný souběh. Žalovaný proto nepochybil, jestliže ve vztahu k jednomu skutku, který se neprokázal, rozhodnutí městského úřadu zrušil a řízení o něm zastavil, zatímco část rozhodnutí týkající se druhého skutku potvrdil.

b. Správní orgány neuložily sankci v nepřiměřené výši

26. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu lze uložit pokutu ve výši od 2.500 do 5.000 Kč. Žalovaný snížil uloženou pokutu z 3.500 Kč na 3.000 Kč. Při stanovení její výše žalovaný přihlédl také k tomu, že se žalobce ke svému jednání nedoznal a neprojevil lítost.
27. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že mu nelze k tíži přičíst skutečnost, že se k přestupku nedoznal. Jak v této souvislosti uvedl Nejvyšší správní soud, „[i] v řízení o přestupku platí, že obviněný má právo hájit se způsobem, který sám uzná za vhodný. Není povinen přispívat k prokázání svého obvinění, způsob jeho obhajoby nemůže být hodnocen v jeho neprospěch. V opačném případě by se tím zcela popíralo právo na obhajobu. Obdobně nelze neprojevení účinné lítosti, tam kde s tím zákon nepočítá, považovat za okolnost relevantní pro výši sankce“ (rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018-32, bod 28).
28. Na druhou stranu to, že žalovaný k této skutečnosti nesprávně přihlédl, ještě neznamená, že by jeho rozhodnutí ve vztahu k uložení sankce trpělo nezákonnosti. Žalovaný totiž při stanovení její výše přihlédl také k formě zavinění, kterou určil jako vědomou nedbalost. To jej vedlo k mírnému zvýšení pokuty nad minimální zákonnou sazbu. Forma zavinění přitom je jednou ze skutečností, ke kterým správní orgány při stanovení výměry sankce mohou přihlížet [viz § 37 písm. a) ve spojení s § 38 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; „zákon o odpovědnosti za přestupky“].
29. Žalobce se pak mylně domnívá, že žalovaný měl přihlédnout i k tomu, že jednání žalobce nemělo žádný negativní důsledek. Jak správně poznamenal žalovaný, rychlá jízda je ohrožovacím přestupkem. V takovém případě při ukládání sankce nelze ve prospěch žalobce zohlednit, že jeho jednáním nedošlo k dopravní nehodě či jinému škodlivému následku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018-32). Kromě toho lze ve vztahu k odůvodnění uložené pokuty vyjít i z rozhodnutí městského úřadu, které tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovaný rozhodnutí městského úřadu částečně zrušil. Zrušení se týkalo jiného přestupku, proto odůvodnění městského úřadu ve vztahu k výši sankce i nadále ob stojí. Městský úřad přitom zdůraznil, že žalobce spáchal přestupek na velmi frekventované komunikaci za účasti jiných účastníků silničního provozu.
30. Za těchto okolností se pokuta ve výši 500 Kč nad hranicí minimální zákonné sazby krajskému soudu nejvíce jeví jako nepřiměřená. Platí ostatně, že při ukládání sankce v přestupkovém řízení správní orgány disponují jistou mírou volného uvážení. Soudní přezkum v této oblasti má své limity. Byť odůvodnění výše uložené pokuty není zcela učebnicové, při zohlednění úvah, kterými se správní orgány při ukládání sankce řídily, nelze říci, že by meze svého uvážení překročily.

c. Krajský soud nemá pochybnosti o správnosti měření a jeho výsledků

31. Zjištěný skutkový stav podložený obsahem spisu nevyvolává pochybnosti o tom, že policie při měření rychlosti postupovala správně. Rychloměrem skutečně změřila rychlost jízdy vozidla žalobce, nikoliv jiného vozidla.
32. Žalobce nemá pravdu v tom, že by žalovaný pochybil při matematickém výpočtu rozptylu paprsku laseru rychloměru. Průměr laserového paprsku zobrazuje snímek z rychloměru, který pod fotografií měřeného vozidla uvádí dvě hodnoty: $D=0474.4\text{m}$ a $d=48\text{cm}$. Podle strany 21 návodu k rychloměru položka D zobrazuje vzdálenost měřeného vozidla od rychloměru a položka d průměr laserového paprsku na cíli. Rozptyl paprsku proto není výsledkem matematického výpočtu žalovaného. Zároveň je s ohledem na jeho hodnotu zřejmé, že při měření nemohlo omylem dojít ke změření rychlosti jiného vozidla.
33. Stejně tak žalobce nemá pravdu, jestliže se snaží tvrdit, že k záměně vozidel mohlo dojít tím, že ze šesti záměrných bodů se některé nachází na silnici a některé na vozidle jedoucím za žalobcem. Žalovaný mu již ve svém rozhodnutí vysvětlil, že se nejedná o šest samostatných záměrných bodů, ale pouze o grafické vyobrazení kříže kamery. To dokládá str. 51 návodu k rychloměru. Z pořízené fotografie je přitom zřejmé, že měrný bod, který se nachází v průsečíku spojnic těchto teček, dopadá na levou část masky vozidla žalobce. Správní orgány tedy dostatečně prokázaly, že rychloměr změřil rychlost jízdy žalobcova vozidla.
34. Žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně srozumitelně objasnil i fungování laserového rychloměru, pokud uvedl: „Měřič rychlosti pracuje v automatickém a ručním režimu, kdy je vždy možno si navíc zvolit, zda budou pořizovány snímky nebo videozáznam. Měřič rychlosti *umožňuje pořídit až dva snímky*. Pro zobrazení registrační značky se pak vybere snímek, na kterém je registrační značka čitelnější. Pro zahájení snímání rychlosti stiskne a uvolní obsluha spoušť, aby se na obrazovce přestupku přepnul laser do režimu průběžného spuštění. Obsluha uslyší pravidelné pípání, které znamená, že je laser zapnutý. *Jakmile rychlost zacíleného vozidla překročí předem nastavenou snímanou rychlost, přístroj automaticky spustí snímání snímků*. Jakmile vozidlo dosáhne nulové rychlosti, snímání se zastaví a spustí se nové snímání.“
35. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že by tato úvaha byla vnitřně rozporná a nicneříkající. Tato argumentace naopak odpovídá informacím uvedeným na straně 20 a 30 návodu k rychloměru. Strana 30 potvrzuje, že v automatickém režimu fotografie rychloměr vyfotí až dvě fotografie. Strana 20 pak potvrzuje, že v automatickém režimu je laser průběžně spuštěn. Uživatel se pak může posouvat z vozidla na vozidlo, a pokud zacílené vozidlo překročí nastavenou rychlost, automaticky se spustí pořízení videa nebo fotografií (v závislosti na nastavené funkci).
36. Žalovaný také objasnil, proč se liší výstupní podoba snímku z rychloměru od vzoru zobrazeného v návodu. I to, jak policisté dále pracují s pořízenými snímky. Tvzení žalovaného mají oporu v návodu k obsluze. Naproti tomu žalobce předestírá pouze spekulativní a hypotetická tvrzení, která však nejsou způsobila vrhnout dostatečně silný stín pochybnosti na skutkový stav zjištěný v přestupkovém řízení. Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným, že pokud záznam z rychloměru namísto detailu vozidla zobrazuje vozovku, nemůže to samo o sobě zpochybnit správnost měření. Krajský soud

proto nemá pochybnosti o tom, že měření rychlosti proběhlo zcela standardně a že rychloměr změřil rychlost vozidla žalobce, nikoliv vozidla jedoucího za ním.

37. Jen pro úplnost krajský soud dodává, že z pořízeného snímku je zcela zřejmé, že vozidlo žalobce předjíždí druhé vozidlo. Vozidlo žalobce proto jistě muselo jet ještě rychleji, než předjížděné vozidlo. Argumentace, že radar zaměřil rychlost jiného vozidla, proto postrádá logiku.

d. Nekonáním ústního jednání žalobce nebyl zkrácen na svých právech

38. Nedůvodná je i poslední námitka, kterou žalobce tvrdí, že ho žalovaný zkrátil na jeho právech, protože ve věci nenařídil ústní jednání.
39. Žalovaný nemá povinnost konat ústní jednání vždy, pokud o to účastník řízení požádá. Jeho nařízení je na požádání obviněného nutné pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, případně je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci (viz § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). V případě žalobce však nenastala žádná z těchto situací. Žalobce v té souvislosti namítá, že konání ústního jednání bylo nutné proto, aby mu správní orgán objasnil, které části návodu k obsluze považuje za relevantní a jaké z nich bude činit závěry. To je však již otázka samotného hodnocení důkazů, se kterým správní orgán žalobce seznamuje teprve prostřednictvím odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný nemá povinnost seznamovat žalobce s tím, jaké závěry vyvozuje z provedených důkazů již v rámci ústního jednání. Ústní jednání dává žalobci zejména možnost vyjádřit se k prováděným důkazům. Žalobce však o tuto možnost nepřišel. K návodu k obsluze rychloměru měl možnost se vyjádřit po seznámení s podklady rozhodnutí. To, že návod je poměrně obsáhlý, nehraje pro možnost žalobce vyjádřit se k němu žádnou roli.
40. Žalovaný zcela správně odkazuje na judikaturu, která s ohledem na specifika dokazování listinou aprobejuje možnost provést ní důkaz pouhým založením do spisu. Podstatné je, aby účastník věděl o tom, že správní orgán spis o danou listinu doplnil, a aby měl možnost se s ní seznámit a vyjádřit se k ní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 297/2017-34, bod 20 a tam citovanou judikaturu). Nekonáním ústního jednání tedy žalovaný žalobce nijak nezkrátil na jeho právech.
41. Žalobci však lze přisvědčit, že žalovaný pochybil tím, že usnesení o zamítnutí návrhu na konání ústního jednání mu doručil až společně s rozhodnutím ve věci samé. Ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá žalovanému v případě nevyhovění návrhu na konání ústního jednání vydat usnesení, kterým tento návrh zamítne a které se doručuje pouze obviněnému. Proti tomuto usnesení se obviněný může odvolat v souladu s § 76 správního řádu. Toto odvolání však nemá odkladný účinek.
42. Z povahy věci je zřejmé, že procesní rozhodnutí správního orgánu o (ne)konání ústního jednání, by mělo předcházet rozhodnutí o merituu věci. *Doručení usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání až s meritorním rozhodnutím podle krajského soudu představuje vadu řízení.* V tomto případě se však nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce měl možnost odvolat se proti usnesení o nenařízení ústního jednání. Pokud by žalobce se svým odvoláním uspěl a odvolací orgán by mu přisvědčil v nutnosti nařízení ústního jednání, rozhodnutí žalovaného vydané bez ústního jednání by mohlo být z důvodu vady řízení nezákonné. Žalovaný se tak svým

postupem v této věci vystavil riziku případného zrušení meritorního rozhodnutí. Žalobce toho ovšem nevyužil. *Podstatná pro tuto věc je totiž skutečnost, že se proti předmětnému usnesení neodvolal.* Nedal tak odvolacímu orgánu možnost zpochybnit nekonání ústního jednání v řízení před žalovaným. Námitka žalobce proto nyní nemůže mít úspěch.

43. Pro úplnost krajský soud dodává, že neshledal za nutné nařizovat jednání a provést navržený výslech P. K., protože by to s ohledem na výše uvedené bylo nadbytečné. Praxe žalovaného při seznámení se s podklady rozhodnutí nemá pro posouzení věci relevanci, pokud žalobce ani nevyužil možnost se v této fázi řízení k návrhu k obsluze rychloměru vyjádřit a poté nevyužil dostupné prostředky nápravy proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání v přestupkovém řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
45. Pro úplnost krajský soud k otázce zveřejňování údajů žalobce a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce